

KRIZE
Z VIZE

ANDREA SZTEFKOVÁ

Krize z vize

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Andrea Sztefková
Krize z vize – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.



● ■ pointa

KRIZE Z VIZE

ANDREA SZTEFKOVÁ

● ■ **pointa**

2025

ÚVODNÍ SLOVO

Skřípání samotného názvu vypovídá, že psychologický krimi thriller *Krise z vize* přináší něco drsného a nepříjemného. Každý z hrdinů svým způsobem prožívá jistou krizi a střet s realitou. Hlavní hrdinku pohání strach a vize toho, co vše se ještě může stát, pokud sama nedopadne pachatele včas. Tuší, že už si vyhlídnul i ji. Brzy zjistí, jak moc myšlenky může být nebezpečná.

1. KAPITOLA

NEVIDITELNÁ

Ani nevím, kdy se to stalo. Věnovala mi snad máma málo pozornosti? Nevšimla si, že rád trápím havěť – trhám pavoukům nohy? Chtěl jsem se tak pomstít za to, že se jich štítím. A co je nejlepší lék na fobii? Léčba šokem, neříká se to? Proto jsem jednoho dne chytil toho hnusného hajzlového pavouka. Trhal jsem mu nohu po noze. V koupelně jich bylo plno. A nejen tam. Máma neuklízela. Žila ve sladkém opojení. V zapomnění. Každý lok jí zaplašil vzpomínku na zlobu, na strach, na chuť krve rozkousnutého rtu.

A tak tu stojím jako dospělý syn. Starám se o ni. Držím jí láhev u pusy, aby dál zapomínala. Aby jí bylo dobře. A trhám nohu po noze tomu hnusnému hajzlovi, který si myslí, že můj dům je jeho domovem.

Už se jich nebojím, natrhal jsem těch noh za ta léta spoustu. A opravdu, otupělost se s množstvím zabitých pavouků rozpínala, až jsem se přestal bát. Venku máš místa dost. Rozhodl ses ale, že přijdeš sem. Pykej za svůj hřích. Do doby, než cukneš svou poslední nohou. Tělo vždy nechám. Vyhodím ho oknem. Dělá mi dobře myšlenka, že ještě něco cítí. Bezbranný, odevzdáný. Že své tělo vnímá, a přesto nic nezmuže. Mám hotovo. Vyhadzuju zbylé tělo oknem. Jdu máti podat novou láhev a postavím ji vedle nočního stolku. Kdyby se náhodou probudila, přijde jí vhod. Teď tu s ní nemůžu být. Mám práci. Experiment se daří.

Gabriela přečetla spoustu knih, viděla spoustu filmů o lásce, zkoukla pár duchaplných erotických filmů, které se snažily přebít skutečnost, že nedosažitelná romantika v rukou svalnatého borce je jen špatně skryté porno. Přesto tam stála sama. Jen ho svírala v ruce a nevěděla, zda ho strčit do pusy nebo ho dát zpátky. Byl studený, šlachovitý a tuhý. S trochou sebezapření by mohla přiznat, že byl přeci dobrý od kosti. Jenže to bylo tak všechno. Vzpříčil se jí v krku. I tak ho statečně držela, snad proto, aby tam nestála jen tak zbůhdarma. Aby se poprala se skutečně důležitým úkolem, a to požvýkat ten kus vepřového řízku.

Byla hubená, krásná, okouzlující, nejkrásnější žena v místnosti. Alabastrová pleť jí jen zářila. K sežrání.

Jsi tak nádherná, a přesto jediný, kdo ti dělá společnost, je ten kus vepřového. Nesmím tak zírat, ať si nemyslíš, že tě lituju.

„Tak co, dá se to?“ kývla jsem směrem k masu v její ruce.

„Co myslíš?“ Vypivla ho za mémi zády do ubrousku. „Z panenky teda není.“

„Tak si zajdi pro něco lepšího. Na výběr je toho tady dost.“ Nabídla jsem jí další společnost v podobě dezertu, suši, ovoce, prostě všeho, co právě nabízely stoly na firemním večírku.

„Už jsem měla všechno. Krém z mascarpone překvapil, Pavlovo nemělo chybu. Ale to je asi tak vše, na zbytku šetřili.“

Někdy zapomínám, že se pouštím do hovoru s největším gurmánem, kterého znám. Proto kývu, i když si nejsem jistá, jestli mluví ještě pořád o jídle, nebo právě skenuje Pavla, kolegu přes marketing.

Od té doby, co jsem matka, sním za pochodu vše, co samo ještě nechodí. Jídlo je většinou vlažné. A pokud je teplé, není moje. Když je dobře najedené dítě, mám taky pocit sytosti. Gabriela však ne, ta jídlo vnímá všemi smysly. S ochotou po návratu

domů za zvuku kručícího žaludku připraví tříchodové menu, které si pak vychutná, zatímco já se po první hladové kontrakci nacpu levným polotovarem z plastové krabičky. Díky věku je mé spalování ještě rychlé, nepotýkám se s nadváhou, ale můj krevní rozbor mě varuje, že na stáří budu potřebovat inzulin a nesteroidní revmatika na dnu.

„Moc ti to sluší, Gabrielo.“ Stočila jsem řeč k něčemu, čemu rozumím, i když moje suchá pleť volala po opaku. A o pomoc. Zvláště pak večer, když ulehám na polštář neodličená.

„Díky.“ Usmála se a já jsem hleděla na její nádhernou tvář. Přejícně i závistivě.

„Není nad to vypadat dobře a zdobit tenhle kout.“ Zlomila tabu a řekla, jak to je.

Přikývla jsem. „Ano, podívej, všechny jsou tu s někým.“ Začala jsem ukazovat na zdejší přítomné. „Třeba ta s těmi prořídlými vlasy. Nebo ta s tím knírem. Co teprve tamta s tou ažurou na silonce. A ta, díky níž smrdí půl sálu, tu taky není sama. Je tady tam s tím chlápkem, který zamořil druhou půlku. Já mám taky společnost. Protože nás se ti chlapi nebojí. Oni ví, že jsi pro ně dost dobrá. Nebojí se to zkusit jen ti, kteří si myslí, že jsou lepší než ty. Že jsou hezčí a perspektivnější. Jenže takoví za týden odletí na Bali, protože jsou moc skvělí na normální život. Jsou tak dokonalí, že si můžou na své dokonalé, vypnuté hrudi postavit vlastní satelitní městečko a v něm dělat starostu.“

„Díky,“ poděkovala znovu, věděla, že tohle je druh mého pokusu utěšit ji. Zřejmě nefungoval, protože se právě zas zakousla do toho vepřového, jehož zbytek stále ještě lehounce svírala nad růžovým ubrouskem.

„Na strasti takové pomáhá vepřové,“ zaintonovala jsem, abych jí přivodila alespoň letmý úsměv. Zabralo to.

„Anyní bychom naší milé redakci popřáli do dalších let mnoho zdaru! Aby její redaktoři byli nadále tak vtipní talentovaní lidé plní zápalu do své práce! ...“

„Děkovačka. Čas zabalit něco domů.“ Usmála jsem se na Gabrielu a šla jsem pod rouškou nacvičených slovních spojení nesoucích se z pódia nacpat trochu jídla do kabelky, přinejmenším tolik, abych zítra nemusela vařit.

„Jak jsi poznala Maxe?“ zeptala se mě druhý den Gabriela nad kávou a crème brûlée, které neštípla na včerejším rautu. Jen tak ho udělala a přinesla dnes do práce, abychom si prý po včerejšku spravily chuť. Já nabízím ke kávě koupené sušenky, ale to ona ví a nikdy mi to takhle podle nevrátí.

„Přijel za mojí kamarádkou – to jsme se poprvé viděli. Pak jsme si napsali, pozval mě na film a já už u něj zůstala. A jsme spolu šest let. Čekala jsi nějaké love story?“ Zakončila jsem vylíčení mého seznámení s mužem otázkou, ani ne tak mířenou na Gabrielu. Spíše jsem se chtěla zeptat sama sebe. Nahlas. Teprve pak jsem to poslední delikátní sousto polkla.

„Hm,“ povzdechla si Gabriela, „to teda opravdu nic extra. Já chci ale takové to...“

„Kdo říká, že je to špatně?“ skočila jsem jí záměrně do řeči, aby mi zbytečně nenavazovala myšlenku touhy. Navíc doznívající otázka v mé hlavě našla odpověď. „Jsme spolu, fungujeme spolu, i přes to, že už máme dítě, které vše, co jsme doposud společně dělali, přejelo dvou tisícím angličákem a přemostilo celou sadou kolejnic z IKEY. Teď žijeme jen pro ně a mezi tím vším bordelem si stihneme ujasnit, kdo má právě vydrhnout záchod. Jsme fungující firma.“ Pohlédla jsem na ni tázavě, zda mě chápe. Chápala, přesto boj s mojí racionalitou nevzdávala.

„Slyšíš? Hele.“

Gabriela se nadzvedla na židli, aby lépe viděla, co se děje. Sirény houkaly a blížily se ke kancelářím.

„Hasiči,“ konstatovala to, co jsem už taky věděla.

„Nebylo by teď od věci sejít dolů a nezištně se zeptat: ‚Co se stalo?‘ A pak je pozvat na krém nebo brýle nebo jak se to vyslovuje?“ Jasně jsem jí naznačila, že romantiku může mít hned.

Uniforma a oholená tvář, protože pod helmou z bezpečnostních důvodů nesmějí mít strniště. Jenže když Gabriela miluje strniště. Takže by to zase nevyšlo.

„No tak, do práce,“ prosvištěla kolem šéfová. „Copak nevidíte, že se venku něco děje? Kde je Pospíšilová?“

„Už v terénu.“ Zastala jsem se té Pospíšilové, mé kamarádky Zuzany, která zavětrila vzrušení, i přes lahodnou vůni vanilkového krému a vyběhla s diktafonem v ruce dříve, než jsem chuťovými pohárky prohnala první lžičku.

„Bude potřebovat pomoc, no tak, kávy a zákusků bylo už dost včera,“ pokárala nás šéfredaktorka a jediná chuť, která mi v puse zůstala, byla ta na kořeni jazyka, hořká a nestravitelná.

Vstala jsem, abych dala najevo své uvědomění si, že svačina byla v této fungující firmě špatný pokus o vtip.

„Nespěchej,“ špitla Gabriela, jakmile se šéfová Radka vzdálila, „je to jen cvičení vedlejší budovy, z toho nebude žádný článek. Jen tatranka zdarma.“

Oplatila jsem jí ten hravý, nevinný úsměv. „Neboj se, jednou někdo zavětrí tvou úžasnou vůni a najde si tě. Cože to máš za parfém? Na mně by asi nevoněl, ale stejně, řekni mi značku.“

Když jsem jí poprvé oslovil, lekla se a přidala do kroku. Bylo to milé. Vždy se mi zdá milé, když se mě bojí. Neví, že jim chci pomoci.

Musel jsem jí připlácnout na obličej kapesník a nechat ji nadržet se chloroformu. Její tělo ztěžklo, ale přesto byla stále lehoučká. Křehká a zranitelná. Opatrně jsem ji naložil do auta a odvezl sem. Je to odlehlé místo. Křik tady nikdo neuslyší.

Celá místnost ve sklepení je dobře zaizolovaná, bez oken. Dal jsem si záležet, když jsem to tady stavěl.

Probudila se a hodně vyváděla. Vždycky vyvádějí, když se probudí. Nakonec řev vystřídá apatie. Později přejde v zoufalou hysterii. To jsem už stihl za ty roky vypožorovat.

Jak se to zpívá v té písničce? Jednou jsi dole, jednou nahoře. Zřejmě to platí i pro psychické stavy. V té hysterii si ubližují nejvíc. Modřinu nevidí, když mlátí hlavou o zem. Horší je to, když si začnou škrábat tělo. Ta krev mi trochu vadí. Narušuje dokonalost celé té bílé. Přece jen, musí vidět hlavně bílou.

Celá místnost je bílá. Zářivka to ještě zvyrazňuje. Nevypínám ji ani na noc, abych nepřerušil psychický proces. Je navíc dost silná, abys neviděla ani vlastní stín.

Když jsem tě převlékal do bílých šatů, měla jsi už i vlasy dokonale bílé. Odbarvil jsem je peroxidem. Teď už sice nemáš dobrou půlku kštic, peroxid ti oslabil kořínky, takže nevydržely nápor, když sis hystericky rvala vlasy. Kdyby nebylo té tvé kůže a krvavých šrámů na obličejí, asi bych tě teď v místnosti neviděl.

Jak se tomu říká? Mimikry? Pousmál jsem se své myšlence o neviditelnosti. Jaké by to asi bylo, kdyby mě neviděly, kdybych je nemusel omráčit, kdybych je prostě jen chňapnul?

Vytrhnu se ze zamyšlení, přinesl jsem jí přece jídlo. Otvírám malá bílá vrátka a posouvám bílou miskou rýží. Někdy přidám bílé rybí maso. Přece jen tahle holka byla moc hubená už předtím, těžko říct, jestli by to zvládla jen na rýži. Tak dlouho. Záleží, jak rychle to její mysl zvládne.

Zatím to vypadá dobře. Po několika hysterických záchvatech přestala otevírat oči. Chtěla vidět všechno, jen ne tu bílou. Chtěla

si představit tváře, které znala a chtěla s nimi naposledy mluvit, než si přestane vybavovat jejich rysy.

Jednou, když jsem ji pozoroval, zrovna natahovala ruku a něco hladila. Asi halucinaci. Plasticky se jí vybavovaly poslední vzpomínky, které jí ještě zbyly a které si mozek zoufale snažil uchovat. Ted' už by ty lidi venku nepoznala. Už si přestala sama se sebou povídat.

Chodí v kruhu jako ovečka. Víla tančící tanec zapomnění.

Proces byl u konce. Když jsem vlácel její tělo z bílého pokoje ven, bylo ještě lehčí, než když jsem ji táhnul na začátku jejího konce dovnitř. Nebo spíš bych měl říct vstříc novému začátku.

Musel jsem počkat, až začne prášek na spaní, který jsem jí přimíchal do rýže, vyprchávat, aby venku neležela moc dlouho. Byla zima a ona je křehká jako Odetta tančící na hladině jezera. Já jsem tvůj Rudouous. Zaklel jsem tě s tím rozdílem, abych tě zachránil. Od sebe samé. Od tvé minulosti. Od všech nevřelých náručí.

Ted' začneš s novým štítem. Dal jsem ti novou šanci na život. Ted', když nikoho z nich už nepoznáš, když nepoznáš ani sama sebe, zrodila ses jako nová duše, nepopsaná tabula rasa. Rozněžnil jsem se nad tou představou, když jsem ji viděl ležet v tom shnilém napadaném listí. Okraj bílé košile už měla celý špinavý od bláta, přesto jí to neubralo na kráse.

Třepot jejích víček mi napověděl, že se dostala do spánkové REM fáze. Musím být opatrný, aby se nevybudila hned. Mou tvář by sice nepoznala, neviděla ji. Přesto nejsem natolik ješitný egoista, abych jakožto její spasitel a stvořitel musel být první, koho uvidí. S novou šancí jí dávám i šanci nových náhod. A já nejsem náhoda. Zima ji brzy přivede do další REM fáze, do fáze snů, ve které si bude srovnávat myšlenky, až se jí bulvy budou míhat sem a tam. Do fáze, kdy mozek vyhodnocuje, jestli je po dobu spánku v bezpečí. A když vyhodnotí, že tady leží bezvládně v kupě listí, bez vhodného osázení, vytrhne ji z jejích bezbarvých snů. Oslepí ji okolí, které tak dlouho

neviděla. Promne si oči, aby přivykla tomu pestrému světu. Zmocní se jí panika. Bude chtít zpět do bílé tmy. Ale po čase se zaraduje a začne nový život. Sbohem Odettko, je čas se poohlédnout po nové ztracené labuti.

2. KAPITOLA

NOVÝ ELEMENT

Naše redakce byla co do osobností různorodá. Nebyli jsme ten plátek, který má více reklam než článků. Psali jsme pro každého. A proto zastoupení muselo být pestré. Abychom oslovili co nejvíce normálních lidí. Aby nás četli kuchařky, cestovatelky, matky, kutilové, senzacechtiví čtenáři, mladí, staří, učitelé, módní fanatičky, drbny, vrazi. Možná kvůli tomu jsme skončili pouze jako internetový magazín a málokdo si nás mohl koupit v hmatatelné podobě. Tam směřovala jen občasná vydání oslavující další rok přežití naší redakce nebo vánoční speciály.

Měli jsme tedy slušnou základnu, zvlášť, když čtení pro zcela obyčejnou průměrnou vrstvu, kterou jsme byli i my v redakci, bylo zadarmo. Předplatitelé si pak přišli na prémiové články a k tomu získali batoh sponzorské sportovní značky.

Ťukla jsem na enter, aby se počítač kvůli mé prokrastinaci nepřepnul do úsporného režimu. Narovнала jsem na stole fotku mého malého Honzíka se vzkazem *pro naši milovanou maminku Adélku*. Vzkaz mohl vypadat roztomileji, kdyby ho napsalo dítě, které ještě neumí psát. Naplňoval by mě blahem. Když jsem věděla, že ho ve skutečnosti napsal můj manžel Max, se kterým sice před sebou navzájem prdíme, ale maminko a tatínku si neříkáme – vzkaz svůj význam ztratil.